

Na konci éta jsme se vydali na další cestu s projektem Comenius. Jeli jsme ve stejném složení jako do Německa, tedy pí. Neubauerová, p. Kloz, já, Kali, Lukáš a Monika. Z Prahy jsme odlétali lehce po 20. hodině. Už jsme ostřílení mazáci, takže let proběhl v pohodě. V Sofii jsme přistáli ve 23:00 bulharského času. První zádrhel přišel hned po přiletu. Museli jsme se dopravit do hotelu Shipka v centru Sofie. Průvodce doporučoval, abychom použili taxíky. Finanční podmínky se lišily, taxikář chtěl o 10 leva více, než jsme byli ochotni nabídnout. Nakonec jsme našli společnou řeč. Bohužel taxikář, který vezl mě, Kaliho a pana učitele, nás o 11 leva natáhl. První zkušenost v Bulharsku nebyla tedy moc příjemná. Hotel také neměl žádnou valnou úroveň, asi jsme moc zhýčkaní. 😊

Vstávali jsme lehce před 8. hodinou ranní a vstávání nebylo lehké. Snídaně byla dobrá. Po ní jsme dali sprchu a vyrazili směrem k nedalekým horám jménem Vitoša. Tentokrát jsme “ chytli “ dobrého taxikáře. Ale nastal jiný problém a to, že nejezdila lanovka. Nějaký kus jsme šli směrem k vrcholu, ale dlouho nám to nevydrželo. Zakotvili jsme v jedné restauraci, kde jsme si všichni dali pizzu. Zhruba v jednu hodinu nás taxikáři nabrali u Vitoši a jeli jsme přímo na letiště s malou zastávkou u hotelu, kde jsme si vyzvedli zavazadla. Na letišti na nás čekal autobus, který nás měl dopravit do Vratsi. Do Vratsi jsme jeli asi 2 hodiny. Ve městě na nás čekali příslušníci rodin, u kterých jsme měli bydlet. Učitelé byli ubytováni v hotelu. Mě si odvedl sympatickej kluk jménem Bojidar. Na Kaliho čekala holka Bobi, Lukáše si vzala Denisa a na Moniku čekala Hermína. Měli jsme trochu smíšené pocity, přivítalo nás ne moc pěkné město, vypadalo jako po válce, ale všichni jsme měli dobré rodiny, které žily v čistotě. Nad lehce nepěkným městem se tyčily hory a skály, na které byl opravdu krásný pohled. Den byl hodně dlouhý a náročný a šli jsme všichni hodně brzo spát.

V uterý jsme měli už plán dne jasný. Po snídani v rodinách jsme se všichni sešli před hotelem, kde bydleli učitelé. Už místo pozdravu jsme začli vyprávět příhody z rodin. Vyrazili jsme kousek do města a po chvíli jsme se otočili a šli do muzea. Prohlídka muzea proběhla poněkud rychleji. Proto jsme se šli podívat na místní vyhlídku a viděli celé město. Z vyhlídky někteří odešli do rodiny na oběd a já s Járrou, Herminou a Bojidarem jsme vyrazili do baru a dále pokračovali na biliard. Kolem druhé hodiny odpolední byl sraz u školy, kde jsme si prohlídli moderní učebny a podívali jsme se na uvítací vystoupení bulharských studentů. Na večer jsme se domluvili se všemi účastníky projektu, že se sejdeme na Biliardu. Hráli jsme velmi dlouho a když už začínalo být pozdě, tak jsme šli do města a jeli domů taxíky.

Na středu byl přichystán výlet do Ledinicy. Všichni jsme se ráno setkali u školy, kam pro nás přijel autobus. Všichni jsme nastoupili a jeli pro naše učitele do hotelu. Pak jsme mohli vyrazit. Když jsme dorazili na místo, tak jsme sdělili naše večerní zážitky učitelům a vyrazili jsme směr Ledenice. Ledenice jsou nádherné jeskyně s krápníky.

První do jeskyň vcházeli učitelé a za nimi žáci. Až na velikánskou zimu se nám tam moc líbilo. Byly to opravdu největší jeskyně, které jsme dosud shlédli. Bylo nám dokonce řečeno, že se v jedné jeskyni pořádají koncerty. Po prohlídce jeskyně jsme pokračovali autobusem směrem ke sjezdovce, kterou jsme měli uklízet. Po cestě nám ještě autobus zastavil a místní učitelé za podpory žáků nám začli servírovat občerstvení. Při občerstvení jsme se podívali na krásný výhled z vršků hor. Pak jsme zase pokračovali v trase. Když jsme dojeli na místo, dostali jsme všichni rukavice a šli uklízet sjezdovku. Nedaleko sjezdovky stála mlékárna, kam jsme se šli po úklidu podívat. Při příchodu jsme se oblékli do čepiček a pláště, v kterých jsme vypadali velmi zajímavě. Když jsme prošli celou výrobnou, tak nás pozvali na ochutnávku mléčných výrobků. Dostali jsme pár druhů sýra a také kyselý jogurt, který jsme snědli až s mnoha lžičkami cukru. Když jsme přijeli z5 ke škole, šli jsme si odpočinout do rodin,

protože náš večer čekala degustace. Připravená jídla nám velmi chutnala. Učitelé zůstali ve škole a my žáci jsme šli do místního klubu na místní hudbu. Poslouchali jsme písničky, vyprávěli zážitky z celého dne, zatancovali jsme si a po celodenní únavě jsme se přesunuli do rodin.

Ve čtvrtek jsme se zase všichni setkali u školy, kde na nás čekal autobus. Jeli jsme přibližně 2 hodiny vyčerpávající cestou, až jsme dorazili na Belogradčické skály. Je to bývalá pevnost, která se nachází mezi skupinou skal tvořenou slepencem. Z vyhlídek byl opravdu krásný výhled na údolí. Po procházce bývalé pevnosti jsme se autobusem vydali dál podle programu. Přijeli jsme do Monastýru. Byli jsme se podívat v malém kostele, který nás až tolik nenadchl. Po příjezdu ke škole jsme skoro celá parta šli nakupovat dárečky domů. Pak jsme se rozdělili a šli jsme do rodin. Od rodin jsme dostali také pěkné dárečky. Večer jsme se sešli zase všichni na biliardu. Velmi jsme se tou hrou pobavili.

V pátek jsme se všichni sešli blízko hotelu, kde přenocovali učitelé, a čekali jsme na autobus. Loučili jsme se dlouho. Bylo o nás dobře postaráno a nechtělo se nám odjíždět. Když přišli učitelé, nalodili jsme se do autobusu a odjeli jsme do Sofie. V Sofii jsme ještě byli na prohlídce kostela. Po návštěvě jsme šli směr centrum, kde jsme šli skrz bleší trhy a dostali se až k paláci prezidenta Bulharska. Zrovna jsme stihli dobu, kdy se měnily před palácem stráže. Když už výměna proběhla, tak se je kluci snažili napodobit. Po prohlídce centra nás odvezli na letiště, kde jsme se pomalu rozloučili s Němci, Turky a v neposlední řadě s Poláky. Po náročném týdnu jsme se těšili zase domů. Bulharsko se nám velmi zalíbilo. 😊